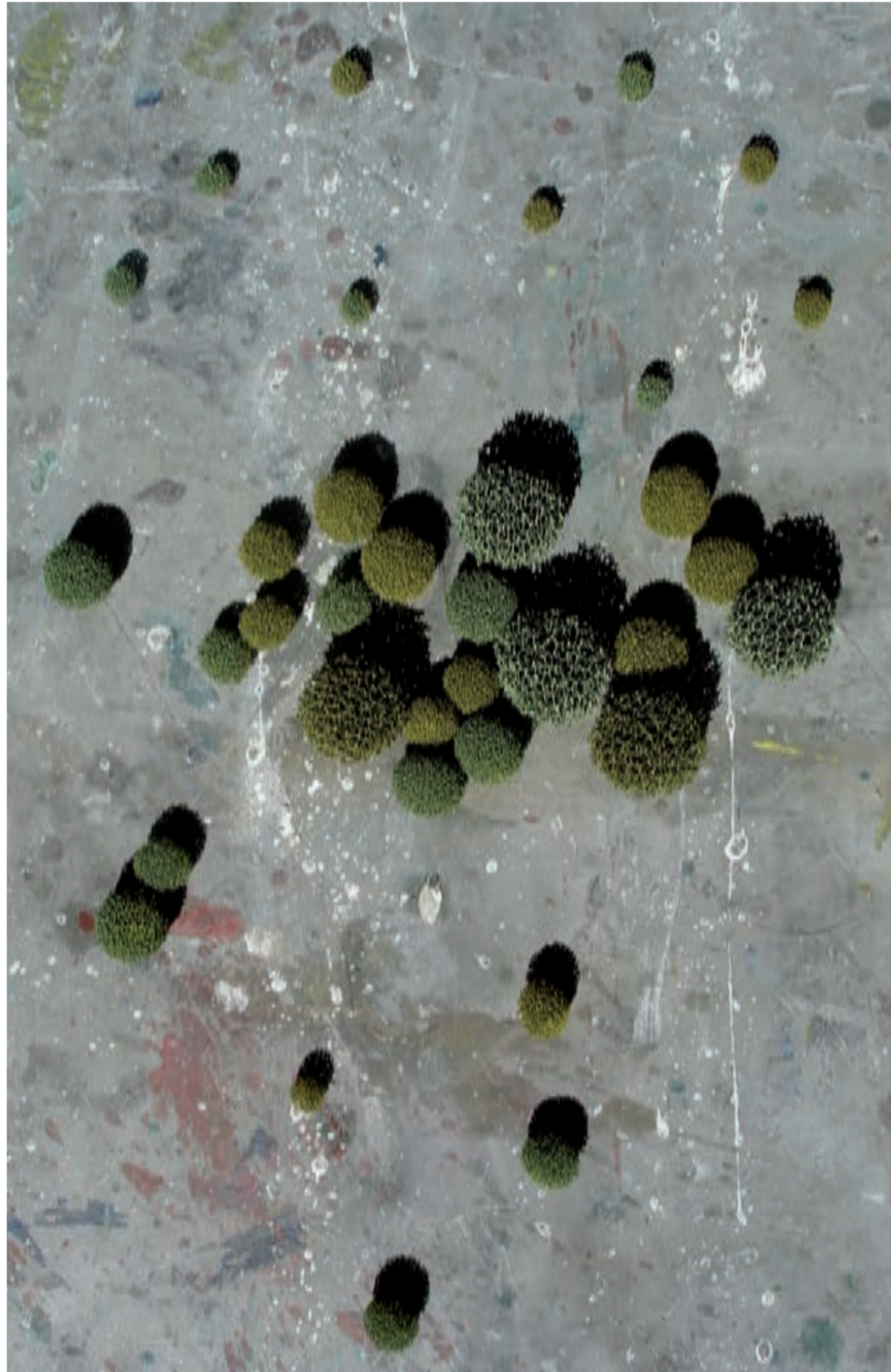

LEO XIII / gastatelier – Tilburg
Nathalie Bruys / werkperiode: maart – mei 2010

UP IN THE EAR NATHALIE BRUYS

UP IN THE EAR / RELEASE

LEO XIII / gastatelier
Leo XIII / gastatelier is een atelier gelegen in een voor-
midag schoolgebouw uit 1908 aan de Leo XIII straat 50
in Tilburg. Het is een monumentale, lichte ruimte ter
grootte van twee kassakablen. In het gebouw bevinden
zich woningen, ateliers en bedrijfsruimtes voor kunstbe-
zoekers. Het atelier bevindt zich op korte
afstand van De Poort en het Textielmuseum, beiden centra
voor hedendaagse kunst en onderzoek.

Kunstenaar en/of woninger kunnen hier als artist- in-
residence werken en wonen binnen een periode van drie
maanden. Justit die geconcentreerde periode, de fysieke
kwaliteit van de werkplek en de culturele omgeving
vormen de uitdaging om een onderzoekstrategie of project
aan te gaan, hergeen kan leiden tot verdieping of verbe-
tering van de eigen ontwikkeling.

De werkperiode wordt afgestemd met een publieke
presentatie van een weekend, waarin de kunstenaar/
woner laat zien waartoe zijn verblijf geleid heeft.
Men krijgt de volledige vrijheid om de inhoud daarvan
vorm te geven.

Het gastatelier wordt beheerd door een stichting
waarvan de leden wonen en werken in hetzelfde gebouw.
De stichting heeft een uitgebreid studeerling en landelijk
netwerk en verwerft de subsidies die het verblijf in het
gastatelier mogelijk maken. De doelstelling van stichting
Leo XIII is om professionele kunstenaars met een relatie
jonge kunstenaarspraktijk uit te nodigen. Op basis van
aan te vragen subsidies streeft de stichting ernaar het
verblijf te documenteren in een publicatie.

Colton
Nathalie Bruys / werkperiode: maart – mei 2010
Leen Bedaux
fotografie – Peter Cox pag. IV, V, VI, VII
poster – *Up in the ear / Arrangement*
fotografie: Nathalie Bruys
oplage – 500
papier – Montana, 115 g/m²
ontwerp – Kees Siep en Vera Bekema
/ Nathalie Bruys pag. VII
Up in the ear / Arrangement)

LEO XIII / gastatelier – Tilburg
Nathalie Bruys / werkperiode: maart – mei 2010

VII

VIII

VI

V

IV

III door Leen Bedaux

DE VELDTOCHT VAN NATHALIE BRUYS

'Wie met grote woede een ster in een matglazen tafel slaat, zal wel een andere kopen. Of misschien kijkt hij eerst aandachtig of zelfs bewonderend naar het nieuwe patroon. En wie niet minder kwaad de radio een trap geeft omdat de spreker hem niet bevalt, luistert even met meer belangstelling. Je hoort een paar woorden, dan vallen er een paar weg, de schop heeft het geluid een nieuw ritme gegeven.' Deze introductie van K. Schippers over Holland DaDa geldt ook ergens voor het werk van Nathalie Bruys. Alleen handelt ze vanuit een andere emotie in een andere tijd. Wat zou er gebeuren als we de furie in de tekst vervangen door meer constructieve eigenschappen?

'Wie uit grote NIEUWSGIERIGHEID een ster in een matglazen tafel slaat, zal wel een andere kopen. Of misschien kijkt ZIJ eerst aandachtig of zelfs bewonderend naar het nieuwe patroon. En wie niet minder ENTHOUSIAST de radio een trap geeft omdat de spreker HAAR niet bevalt, luistert even met meer belangstelling. Je hoort een paar woorden, dan vallen er een paar weg, de schop heeft het geluid een nieuw ritme gegeven.' Dit klinkt al beter, alleen blijft onduidelijk waarom er een andere tafel gekocht zou moeten worden en waarom iemand zo heftig reageert op een radioverslaggever. Maar wat als we die zinsdelen ook nog eens aanpassen?

'Wie uit grote NIEUWSGIERIGHEID een ster in een matglazen tafel slaat, zal wel DAAR HEEL CONTENT MEE KUNNEN ZIJN. EN misschien kijkt ZIJ eerst aandachtig of zelfs bewonderend naar het nieuwe patroon. En wie niet minder ENTHOUSIAST de radio een trap geeft omdat de spreker hem niet bevalt, luistert even met meer belangstelling. Je hoort een paar woorden, dan vallen er een paar weg, de schop heeft het geluid een nieuw ritme gegeven.' Deze omschrijving komt in de buurt. Nieuwsgierig naar het ongekende bekende en met doeltreffende swung gaat Nathalie Bruys in het atelier te werk.

Het afkerend handelen in de tekst is vervangen door meer een geriefelijk handelen. Door deze kleine aanpassingen te doen in de tekst van K. Schippers over dada zijn we van de twintigste eeuw gesprongen naar de eenentwintigste eeuw. K. Schippers beschrijft de drift die uitloopt in onbekende nieuwe beelden of klanken. Geen dadaïst dacht dat iemand de lachwekkende gedichten, schilderijen en objecten of hun nihilistische thema's ernstig kon nemen, laat staan dat hun werk in een museum terecht zou komen. Protest, lawaai, verwarring, dat was destijds het doel. Terugkijkend op dada concludeert K. Schippers dat het protest van weleer was mislukt, maar tot winst had dat er binnen de kunst meer mogelijk was geworden. Grenzen waren opgeheven, een reservoir van nieuw materiaal en enkele tot dan toe onopgemerkte technieken waren vrijgekomen.

Tot vandaag de dag putten kunstenaars uit het reservoir van wat de dadaïsten destijds overhoop hebben gehaald en wat tot nieuwe vormen heeft geleid. Niemand kijkt meer op of om bij het aantreffen van alledaagse voorwerpen, gevonden objecten, losse kreten en geruis in musea of andere kunstinstututen. Installaties, performances, happenings behoren nog steeds tot de hedendaagse kunstpraktijk. Het kunstenaarschap is strategisch, geëngageerd en hybride. Zelden beperkt een kunstenaar zich enkel nog tot de schilderkunst of de beeldhouwkunst. Ook Nathalie Bruys maakt dankbaar gebruik van eerdere verworvenheden. In haar installaties, performances en evenementen combineert ze mode, muziek, beeldende kunst en architectuur. Ze varieert als vanzelfsprekend in materiaal, discipline en profissie: ze is DJ, modeontwerper, geluidskunstenaar en tentoonstellingsmaker.

Maar de vergelijking met dada reikt verder. Net als haar dadaïstische voorvaders ontleent

In de jaren twintig hielden Kurt Schwitters, Theo en Nelly van Doesburg een dadaïstische veldtocht door Nederland. Ze verzorgden avondvullende programma's met hun muziekcomposities en gedichten. Hun provocatieve optredens trokken volle zalen. Van Doesburg droeg het dadaïstisch manifest op, zijn vrouw Nelly speelde hierbij op piano. Schwitters was de rebellende door al blijfend, bulderend of schreeuwend het echtpaar Van Doesburg te onderbreken. Hun tournee ging langs de theatersalen van Den Haag, Haarlem, Amsterdam, Drachten en Den Bosch. Vrij onbekend is gebleven dat ook Tilburg op hun route lag; in een bioscoopzaal aan Den Besterd propageerden ze Holland Dada onder de Tilburgers.

Niet met dezelfde revolutionaire vastberadenheid, maar min of meer gedreven door een eigenlids cultureel ondernemerschap, treedt Nathalie Bruys op in zowel bedrijven als musea, kunstinstututen en kunstenaarsinitiatieven. De reeks van presentaties die Nathalie Bruys de afgelopen jaren door het land heeft gehouden, heeft dan ook iets weg van zo'n dadaïstische veldtocht. Ze treedt op in haar zelfgemaakte kostuums, experimenteert daarbij met geluiden en vormen uit alledaagse voorwerpen, ze confronteert het publiek met onverwachte Wendingen en stelt het toevalsmoment centraal. Haar interventies kleuren de omgeving en laten een veranderend licht schijnen op het reeds bekende. And last but not least: ze verzorgt onvergetelijke avonden, zoals in juni 2010 in het gastatelier Leo XIII te Tilburg.

Nathalie Bruys directe vormen en klanken uit haar dagelijkse omgeving. In haar kostuums, muziek en autonome objecten zijn bovendien een aantal rechtstreekse overeenkomsten met dadaïstische stijl terug te vinden. Ze maakt hiermee een punt. Tijdens de eerste wereldoorlog zochten de dadaïsten naar een treffende uiting om hun protest gestalte te geven. Ze traken met alle conventies omdat de bourgeoisie er een potje van had gemaakt. Door luktak gebruik te maken van hun stilistische erfgoed en een potje van had gemaakt. Door luktak gebruik te maken van hun stilistische erfgoed en een potje van had gemaakt. Door luktak gebruik te maken van hun stilistische erfgoed en een potje van had gemaakt.

II

I

